# Rồi Có Một Ngày Ta Lại Trở Về để Cám Ơn Em

Cao Hoài Sơn



Trên con tàu đêm xuyên màn đêm lao vùn vụt về Nam, một bóng người đàn ông còm cõi ngó đăm đăm ra cửa sổ. Mười năm rồi, xa cách gia đình, xa Sài Gòn thân yêu, nay anh sắp trở lại làm lòng anh có chút bồn chồn. Không biết gia đình anh giờ ra sao? Người vợ thân thương anh đang làm gì mà từ ngày sau tháng 4 đen oan nghiệt, anh cùng đồng đội bị chận bắt trên đường tìm về nhà sau khi buông súng. Tất cả bị tống vào những trại tù khắc nghiệt do những kẻ tự xưng là nhân bản nhất loài người văn minh lập ra từ Bắc chí Nam để trả thù những người đã nghe lệnh cấp chỉ huy buông súng. Anh đã không liên lạc được với gia đình từ đây, có lẽ vì thế họ nghĩ anh đã chết, thân xác bị vùi dập đâu đó. Và cuối cùng những người tự xưng là cách mạng với chính sách khoan hồng nhân đạo của thời kỳ còn sống trong hang Pac Bó đã tống họ và anh ra Bắc trên chuyến tàu chở than nhớp nhúa, chúng đầy đọa những người tù như những con thú. Hàng mấy ngàn người trong hầm tàu nóng hầm hập, tiểu tiện ngay tại chỗ, hầu như bị bỏ đói và nước uống chỉ đủ cầm hơi. Hàng mấy ngày trời không thấy trời xanh và ánh mặt trời, cơm nước được chuyển qua một lỗ nhỏ dưới sàn tàu, cuộc sống thật khắc nghiệt. Vài người bạn không quen biết đã chết trong đau thương, thân xác nằm co quắp, cuối cùng bị ném xuống biển khơi làm mồi cho cá.

May mắn cho anh và những người còn sống sót, bị đầy ải qua biết bao nhiêu trại tù khét tiếng Thanh Cẩm, Ba Sao, Cổng Trời... nhưng không chết. Anh phải sống để tìm về với gia đình, để biết vì sao suốt mười năm biền biệt không một tin tức của người thân mình cho dù anh đã gởi nhiều lá thư về địa chỉ nhà anh. Hình bóng của chị Lê Thị Hồng, người đã nhiều lần gởi quà và ra trại tù thăm anh, nó cứ chập chờn thoáng hiện ra trong màn đêm. Anh hứa với lòng cho dù hoàn cảnh khó khăn nào cũng phải tìm đến người đàn bà có trái tim nhân từ này để nói một lời cám ơn chân thành tận đáy lòng mình. Anh cẩn thận bọc cái giấy ra trại với cái địa chỉ của chị Hồng trong túi áo trong được cài lại bằng cái kim băng mà anh xin được của người bạn may mắn có thăm nuôi.



Con tàu cuối cùng rồi cũng về Nam vượt qua giới tuyến, những địa danh Quảng Trị, Đông Hà, Huế, Đà Nẵng... mang nhiều dấu ấn và kỷ niệm, tất cả đều có vết chân anh và máu của đồng đội đã nằm xuống... ***Con tàu mang tên Thống Nhất, nhưng đất nước nào có thống nhất, vì lòng người ly tán***, nó dừng lại tại Ga Nha Trang. Anh bắt gặp những gương mặt khắc khổ của những chị lam lũ, những em nhỏ đáng lý giờ này các em phải được ngồi ghế nhà trường, nhưng lại phải lao mình theo những con tàu tìm kế mưu sinh. Thế thì những lời cán bộ trong trại cải tạo tuyên truyền giờ đất nước ta tươi đẹp, không còn cảnh đói nghèo là những lời hoàn toàn láo khoét.

Một cháu mời anh mua ít quà, anh chỉ mĩm cười và nói:

- Thông cảm cho chú, chú là người tù mới được tha về từ trại cải tạo ngoài Bắc trên đường về nhà nên không có tiền.

Trong ánh mắt long lanh của con bé bỗng sáng ngời, nụ cười tươi tắn nở trên môi héo hắt, nó ném lên toa xe tặng người mới từ địa ngục trở về một lố bánh và nói:

- Con tặng cho chú làm quà, ba con cũng là tù cải tạo như chú nhưng may mắn đã trở về sớm hơn chú.

Cả khúc ga buồn như sôi động, họ không buồn bán nữa và bu lại nhìn người tù vừa trở về từ địa ngục với ánh mắt xót xa thương cảm của tình người, chứ không phải bằng những ánh mắt căm thù của dân Bắc đã đón tiếp các anh tại ga Hàng Cỏ Hà Nội với gạch đá và lời sỉ vả của những con thú bị bác và đảng nhồi sọ. Những ánh mắt trìu mến thân thương cứ dõi theo anh cho đến khi nào con tàu khuất bóng. Họ không phải người thân của anh, nhưng họ chính là người dân Miền Nam có tấm lòng bao dung, không hẹp hòi. Họ vẫn nhớ và biết ơn

những người lính VNCH hào hùng đã đổ máu, gục ngã trên mọi nẻo đường của đất nước để bảo vệ cho họ có 20 năm tự do, để họ biết thế nào là kiếp làm người... giờ thì mất hết nên họ tiếc nuối...

Nhà anh đây rồi, ngôi nhà lầu 2 tầng khang trang trên khu phố nhộn nhịp của Sài Gòn, nhưng nào có người thân của anh trong ấy, anh thấp thoáng nghe thấy tiếng the thé một giọng Bắc đặc sệt mà mười năm nay nó như cơn ác mộng cứ thức dậy là nghe nó, cho dù anh là người Bắc di cư nhưng giờ anh cay nghiệt với cái giọng nói này. Anh không dám bước vào và tìm cách khéo léo hỏi thăm những người chung quanh thì được biết chủ ngôi nhà này là gia đình của một cán bộ cao cấp Việt Cộng từ Bắc vào, đã được cái gọi là chính quyền nhân dân tịch thu của gia đình anh cấp phát để ban thưởng cho công trạng có công tham gia đoàn quân xâm lược Miền Nam… Và gia đình anh đã đi vượt biên và nghe đâu đã không đến bến bờ tự do vì mất tích trên biển khơi như hàng triệu nạn nhân Miền Nam chỉ vì hai chữ tự do mà liều thân ra đi.

Bơ vơ giữa phố Sài Gòn, lúc này cũng sơ xác như tấm thân gầy guộc của anh. Như một con thuyền không định hướng, anh chao đảo như muốn ngã gục, trước khi rời bỏ nơi đau buồn này anh quyết định tìm đến thăm ân nhân mình, chị Lê Thị Hồng. Mặc dù địa chỉ ghi trên tờ giấy anh đã thuộc lòng, nhưng anh cũng lấy nó ra và xem lại một cách trang trọng.

Anh đã nhận ra bóng dáng chị từ xa cho dù đã cách nhau bao năm, chị tươi cười khi nhận ra anh, người tù trong trại cải tạo mà chị đã một lần gặp gỡ. Chị mời anh vào nhà và sau khi được biết mọi chuyện đã xảy ra với anh chị ngỏ ý :

- Nếu anh không có chỗ nào để đi thì anh có thể ở lại đây với mẹ con em... anh đồng ý chứ? Chúng ta sẽ làm lại, cùng nhau xây dựng một mái ấm, đã từ lâu em vẫn hằng ao ước là có ngày anh ra tù và gặp lại anh.

Anh vô cùng sung sướng và lặng lẽ gật đầu trong khi hai dòng lệ cứ chực tuôn ra.

Thế rồi anh và chị cùng nhau chia ngọt xẻ bùi trong một xã hội xuống cấp đến cùng cực. Cái xứ thiên đường Việt Cộng bị thế giới cấm vận nên từ một nước xuất khẩu gạo, nay không có gạo mà ăn, dân chúng phải ăn bo bo, cao lương thực phẩm của gia súc. Đâu đâu cũng thấy những cửa hàng nhà nước với đoàn người xếp hàng để mua từng mét vải cục đường. Ôi thiên đường xã nghĩa.

May mắn đã đến với những người khổ hạnh, anh chị cùng đứa con trai của người chồng trước của chị, người Sĩ Quan VNCH cùng tên với anh đã bị mất tích. Năm 1991 đã đến được bến bờ tự do Hoa Kỳ trong diện HO dành cho sĩ quan chế độ cũ bị tù tội hành hạ của Việt Cộng. Nơi xứ người với đôi tay cần cù anh chị đã có chút cơ ngơi và sống cuộc đời hạnh phúc ở tuổi về chiều, một điều nguyện ước duy nhất của anh chị là mong sao cho đất nước sạch bóng cộng sản để còn trở về thăm lại quê hương.

Cao Hoài Sơn